BENDROJO TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2010 m. rugsėjo 13 d.*

Byloje T-193/06

**Télévision française 1 SA (TF1),** įsteigta Bulonėje-Bijankūre (Prancūzija), atstovaujama advokatų J.-P. Hordies ir C. Smits,

ieškovė,

prieš

**Europos Komisiją,** atstovaujamą C. Giolito, T. Scharf ir B. Stromsky,

atsakovę,

* Proceso kalba: prancūzų.

palaikomą

**Prancūzijos Respublikos,** atstovaujamos G. de Bergues ir L. Butel,

įstojusios į bylą šalies,

dėl prašymo panaikinti 2006 m. kovo 22 d. Komisijos sprendimą (C (2006) 832 galutinis) dėl paramos priemonių kinui ir audiovizualiniam menui Prancūzijoje (pagalba NN 84/2004 ir N 95/2004 – Prancūzija, pagalbos schemos kinui ir audiovizualiniam menui)

BENDRASIS TEISMAS (penktoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas M. Vilaras, teisėjai M. Prek ir V. M. Ciucă (pranešėjas),

posėdžio sekretorė T. Weiler, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2010 m. balandžio 22 d. posėdžiui,

priima šį

**Sprendimą**

**Teisinis pagrindas**

1 EB 87 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad „išskyrus tuos atvejus, kai ši Sutartis nustato kitaip, valstybės narės arba iš jos valstybinių išteklių bet kokia forma suteikta pagalba, kuri, palaikydama tam tikras įmones arba tam tikrų prekių gamybą, iškraipo konkurenciją arba gali ją iškraipyti, yra nesuderinama su bendrąja rinka, kai ji daro įtaką valstybių narių tarpusavio prekybai“.

2 EB 87 straipsnio 3 dalies d punkte numatyta, kad bendrajai rinkai neprieštaraujančia gali būti laikoma pagalba, skirta kultūrai remti ir paveldui išsaugoti, jei tokia pagalba prekybos sąlygų ir konkurencijos Bendrijoje nepaveikia taip, kad prieštarautų bendram interesui.

3 2001 m. rugsėjo 26 d. Komisijos komunikate Tarybai, Europos Parlamentui, Ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui, Regionų komitetui dėl tam tikrų teisinių aspektų, susijusių su kinematografijos ir kitais audiovizualiniais kūriniais (OL C 43, 2002, p. 6),

patikslinti specifiniai kriterijai, kuriais remdamasi Komisija vertina valstybės pagalbą kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių gamybai, atsižvelgiant į EB 87 straipsnio 3 dalies d punkte numatytą nukrypti leidžiančią nuostatą. Komisija jame taip pat nurodo, kad vertindama pagalbos kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių gamybai schemas, ji privalo patikrinti, ar jos atitinka „bendrąjį teisėtumo principą", t. y. ji turi įsitikinti, ar jose nėra sąlygų, kurios prieštarautų EB sutarties nuostatoms kitose nei valstybės pagalba srityse (įskaitant nuostatas dėl mokesčių). 2004 m. Komisija pratęsė šių konkrečių pagalbos kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių gamybai atitikties kriterijų galiojimą iki 2007 m. birželio 30 d. (OL C 123, p. 1).

4 1986 m. rugsėjo 30 d. Prancūzijos Įstatyme Nr. 86-1067 dėl informacijos laisvės (JORF, 1986 m. spalio 1 d., p. 11755), iš dalies pakeistame, be kita ko, 2000 m. rugpjūčio 1 d. Įstatymu Nr. 2000-719, (JORF, 2000 m. rugpjūčio 2 d., p. 11903), nustatytos taisyklės, taikomos audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms.

5 Prancūzijos teisės aktuose numatytos paramos kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių gamybai priemonės. Jos apima, pirma, paramos mechanizmus gamintojams, kuriuos įgyvendina Nacionalinis kinematografijos centras (pranc. k. *Centre national de la cinématographie)* (toliau – CNC). Šių mechanizmų finansavimas visų pirma užtikrinamas televizijos paslaugų teikėjų apyvartos mokesčiu (toliau – aptariamas mokestis). Antra, jos apima televizijos paslaugų teikėjams nustatytus įpareigojimus investuoti į kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių gamybą.

6 CNC paramos kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių gamybai mechanizmus reglamentuoja:

— kinematografijos srityje – iš dalies pakeistas 1999 m. vasario 24 d. Dekretas Nr. 99-130 dėl finansinės paramos kinematografijos pramonei (JORF, 1999 m. vasario 25 d., p. 2902),

— audiovizualinėje srityje – iš dalies pakeistas 1995 m. vasario 2 d. Dekretas Nr. 95-110 dėl valstybės finansinės paramos audiovizualinių programų pramonei (JORF, 1995 m. vasario 3 d., p. 1875), papildytas iš dalies pakeistu 1998 m. sausio 14 d. Dekretu Nr. 98-35 dėl valstybės finansinės paramos audiovizualinei pramonei (JORF, 1998 m. sausio 17 d., p. 742).

7 Aptariamą mokestį reglamentuoja Bendrojo mokesčių kodekso 302bis KB straipsnis, įterptas 1997 m. gruodžio 29 d. Įstatymo Nr. 97-1239 dėl 1997 m. biudžeto pataisų (JORF, 1997 m. gruodžio 30 d., p. 19101) 28 straipsnio A punktu ir iš dalies pakeistas 2005 m. gruodžio 30 d. Įstatymu Nr. 2005-1719 dėl 2006 m. biudžeto (JORF, 2005 m. gruodžio 31 d., p. 20597) ir 2005 m. gruodžio 30 d. Įstatymu Nr. 2005-1720 dėl 2005 m. biudžeto pataisų (JORF, 2005 m. gruodžio 31 d., p. 20654).

8 Investicinių įsipareigojimų mechanizmą reglamentuoja:

— iš dalies pakeistas 2001 m. liepos 9 d. Dekretas Nr. 2001-609, priimtas Įstatymo Nr. 86-1067 27 straipsnio 3 punktui ir 71 straipsniui įgyvendinti ir susijęs su neužkoduotų televizijos paslaugų, transliuojamų herco bangomis antžeminiu analoginiu būdu, teikėjų dalyvavimu plėtojant kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių gamybą (JORF, 2001 m. liepos 11 d., p. 11073),

— iš dalies pakeistas 2001 m. gruodžio 28 d. Dekretas Nr. 2001-1332, priimtas Įstatymo Nr. 86-1067 27, 28 bei 71 straipsniams įgyvendinti ir susijęs su televizijos paslaugų, transliuojamų herco bangomis antžeminiu analoginiu būdu, už kurias turi mokėti vartotojai, teikėjų dalyvavimu plėtojant kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių gamybą (JORF, 2001 m. gruodžio 29 d., p. 21310),

— iš dalies pakeistas 2001 m. gruodžio 28 d. Dekretas Nr. 2001-1333, priimtas Įstatymo Nr. 86-1067 27, 70 bei 71 straipsniams įgyvendinti, kuriame nustatyti paslaugų, išskyrus herco bangomis antžeminiu analoginiu būdu transliuojamas radijo paslaugas, transliavimo bendrieji principai (JORF, 2001 m. gruodžio 29 d., p. 21315),

— iš dalies pakeistas 2002 m. vasario 4 d. Dekretas Nr. 2002-140, priimtas Įstatymo Nr. 86-1067 33, 33-1, 33-2 bei 71 straipsniams įgyvendinti, kuriame nustatyta schema, taikytina įvairių kategorijų radijo ir televizijos kabelinio arba palydovinio transliavimo paslaugoms (JORF, 2002 m. vasario 6 d., p. 2412).

9 Šie investiciniai įsipareigojimai, bent du jų trečdaliai audiovizualinėje srityje ir bent trys ketvirtadaliai kinematografijos srityje, turi būti skirti nepriklausomai gamybai, kuri, kaip buvo patvirtinta teismo posėdyje, suprantama taip, kad kūrinio gamintojas yra nepriklausomas nuo tokį kūrinį finansuojančio televizijos paslaugų teikėjo, ir apibrėžiama remiantis kriterijais, susijusiais visų pirma su atitinkamai gamintojo ir susijusių paslaugų teikėjo turimu įstatiniu kapitalu arba balsavimo teisėmis ir šio teikėjo dalyvavimu tokio gamintojo naujausioje veikloje.

10 Galimybė naudotis CNC paramos audiovizualinių kūrinių gamybai priemonėmis taip pat turi būti suteikta nepriklausomos gamybos įmonėms, nepriklausomo kūrėjo sąvoką apibrėžiant taip pat kaip ir investicinių įsipareigojimų srityje.

**Ginčo aplinkybės**

11 1992 m. liepos 15 d. Sprendimu dėl pagalbos N 7/92 (OL C 203, p. 14) Europos Bendrijų Komisija neribotam laikotarpiui patvirtino tam tikras Prancūzijos paramos kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių gamybai tvarką reglamentuojančias taisykles.

12 1998 m. birželio 3 d. Sprendimu dėl pagalbos N 3/98, iš dalies pakeistu 2008 m. liepos 29 d. (OL C 279, p. 4), Komisija dvejiems metams patvirtino tam tikrus automatinės paramos kinematografijos gamybai schemos pakeitimus. 1998 m. rugpjūčio 7 d. šio patvirtinimo galiojimas buvo pratęstas iki 2004 m. birželio 3 dienos.

13 2001 m. spalio 3 d. laišku ieškovė *Télévision française 1 SA* (TF1) pateikė Komisijai du skundus dėl tam tikrų Prancūzijos paramos kinui ir audiovizualiniam menui schemos nuostatų.

14 2004 m. vasario 16 d. laišku Prancūzijos valdžios institucijos pranešė apie atrankinio pobūdžio pagalbos schemą užjūrio departamentams svarbiems kinematografijos kūriniams (N 95/2004). Komisija Prancūzijos valdžios institucijų paprašė pateikti papildomos informacijos ir jos ją pateikė. Jos taip pat atsiuntė Komisijai pranešimą apie schemos įgyvendinimą, kurį vėliau 2005 m. sausio mėn. atsiėmė.

15 2004 m. balandžio 13 ir 27 d. laiškais CNC perdavė Komisijai su ieškovės skundais susijusią informaciją.

16 2004 m. gegužės 24 d. laišku Prancūzijos valdžios institucijos Komisijai pranešė apie visas pagalbos kinui ir audiovizualiniam menui schemas ir paprašė jos laikinai pratęsti sprendimuose dėl pagalbos N 7/92 ir N 3/98 numatytų schemų galiojimą – šį prašymą Komisija atmetė. 2004 m. liepos 27 d. laišku Komisija Prancūzijos valdžios institucijų paprašė papildyti savo pranešimą ir tai jos padarė įvairiais laiškais 2004 ir 2005 metais. 2004 m. gruodžio 14 d. visos pagalbos schemos, apie kurias pranešta, buvo užregistruotos numeriu NN 84/2004.

17 2004 m. gruodžio 22 d. laišku Komisija Prancūzijos valdžios institucijoms pranešė, jog kadangi paramos schemos, apie kurias pranešta, jau buvo įgyvendintos, ji jas laikė neteisėtomis pagal EB 88 straipsnio 3 dalį.

18 2006 m. sausio 10 d. laišku ieškovė papildė savo 2001 m. spalio 3 d. skundus.

19 2006 m. kovo 22 d. Sprendimu (C (2006) 832 galutinis) dėl paramos priemonių kinui ir audiovizualiniam menui Prancūzijoje (pagalba NN 84/2004 ir N 95/2004 – Prancūzija, pagalbos kinui ir audiovizualiniam menui schemos) (toliau – sprendimas) Komisija nusprendė nereikšti prieštaravimų dėl aptariamų priemonių užbaigus preliminarią tyrimo procedūrą, numatytą EB 88 straipsnio 3 dalyje.

20 2006 m. gruodžio 14 d. *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* (OL C 305, p. 12) buvo paskelbta sprendimo santrauka, kurioje pateikta nuoroda į Komisijos tinklavietę, kur galima susipažinti su visu šio sprendimo tekstu.

**Sprendimas**

21 Iš sprendimo matyti, kad jis susijęs su paramos kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių gamybai schema, visų pirma finansinės paramos priemonėmis, suteiktomis tarpininkaujant CNC, ir investicinių įsipareigojimų mechanizmu.

22 Kiek tai susiję su, pirma, paramos priemonėmis kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių gamybai, suteiktomis tarpininkaujant CNC, Komisija šį centrą apibūdina kaip viešosios administracijos įstaigą, turinčią juridinio asmens statusą, finansiškai nepriklausomą ir pavaldžią Prancūzijos kultūros ir žiniasklaidos ministerijai (sprendimo II dalies 20 punktas). CNC administruojamas biudžetas suskirstytas į dvi dalis: „Audiovizualinė pramonė“ (įskaitant audiovizualinių programų pramonės paramai skirtą sąskaitą (COSIP)) ir „Kinematografijos pramonė“ (sprendimo II dalies 21 punktas). Komisija taip pat nurodo, kad CNC biudžetas finansuojamas parafiskaliniais mokesčiais, įskaitant aptariamą mokestį (sprendimo II dalies 22 punktas). Komisija primena, kad pagal Prancūzijos Bendrojo mokesčių kodekso 302bis KB straipsnį šį mokestį moka Prancūzijoje įsteigti televizijos paslaugų, gaunamų Prancūzijos metropolijoje ir užjūrio departamentuose, operatoriai, kurie ankstesniais metais suplanavo vieną ar keletą audiovizualinių arba kinematografijos kūrinių, kuriems gali būti skirtos CNC paramos priemonės, ir kad iš esmės jis apskaičiuojamas remiantis šių televizijos paslaugų teikėjų apyvarta (sprendimo II dalies 23 ir 24 punktai).

23 Kiek tai susiję su CNC paramos priemonėmis kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių gamybai, kurios ginčijamos šiame ieškinyje, Komisija sprendime apibrėžia priemones „paramos ilgametražių kino filmų gamybai“ (II dalies 29–95 punktai), „paramos kinematografijos kūrinių užsienyje reklamai“ (II dalies 121–126 punktai),

„paramos trumpametražiams kinematografijos kūriniams“ (II dalies 127–149 punktai) ir „paramos audiovizualinių kūrinių gamybai“ (II dalies 186–219 punktai) bei jų finansavimo būdą (II dalies 19–24 punktai).

24 Sprendime išnagrinėjusi minėtas priemones, Komisija daro išvadą, kad kai kurios iš jų yra valstybės pagalba pagal EB 87 straipsnio 1 dalį ir yra suderinamos su bendrąja rinka pagal EB 87 straipsnio 3 dalies d punktą iki 2011 m. pabaigos, o kitos priemonės nebuvo pripažintos valstybės pagalba pagal EB 87 straipsnio 1 dalį taikant 2001 m. sausio 12 d. Komisijos reglamentą (EB) Nr. 69/2001 dėl [EB] 87 ir 88 straipsnių taikymo *de minimis* valstybės pagalbai (OL L 10, p. 30; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 138) (sprendimo III dalies 38–124 punktai dėl „paramos kinui – parama ilgametražių kino filmų gamybai“, sprendimo III dalies 158–193 punktai dėl „paramos kinematografijos kūrinių užsienyje reklamai“, sprendimo III dalies 194–223 punktai dėl „paramos trumpametražiams kinematografijos kūriniams“, sprendimo III dalies 257–331 punktai dėl „paramos audiovizualinių kūrinių gamybai“). Kiek tai susiję su priemonėmis, kurios pripažintos suderinamomis su bendrąja rinka pagal EB 87 straipsnio 3 dalies d punktą, Komisija prie šios išvados prieina taikydama šio sprendimo 3 punkte nurodytame 2001 m. komunikate nustatytus kriterijus arba šiuos kriterijus taikydama pagal analogiją ar kaip tinkamą pagrindą. Todėl Komisija nusprendė nereikšti jokių prieštaravimų dėl jų.

25 Kiek tai susiję su, antra, investiciniais įsipareigojimais (sprendimo II dalies 246–255 punktai), Komisija nurodo, kad jie su tam tikrais juose įtvirtintų taisyklių skirtumais nustatyti neužkoduotų televizijos paslaugų, kabeliu arba palydovu transliuojamų herco bangomis antžeminiu analoginiu ar skaitmeniniu būdu, teikėjams, mokamų televizijos paslaugų, transliuojamų herco bangomis antžeminiu analoginiu būdu, teikėjams ir vadinamųjų „mokama už seansą“ paslaugų, transliuojamų herco bangomis antžeminiu skaitmeniniu būdu, teikėjams.

26 Komisija patikslina, kad investicinių įsipareigojimų suma nustatoma kaip atitinkamo televizijos paslaugų teikėjo apyvartos ankstesniais metais procentinis dydis (sprendimo II dalies 250 punktas). Ši suma priklauso nuo televizijos paslaugų transliavimo būdo ir teikėjo pobūdžio (sprendimo II dalies 251–254 punktai). Komisija bendrai pažymi, kad apyvartos, kuri turi būti investuota į kinematografijos kūrinių gamybą, procentinis dydis yra didesnis, jei televizijos paslaugų programos orientuotos į kiną, ir mažesnis, jei šiose programose didžiausias dėmesys skiriamas ne kinui (sprendimo II dalies 251 punktas).

27 Komisija mano, kad šie investiciniai įsipareigojimai nesusiję su valstybiniais ištekliais ir todėl nėra valstybės pagalba pagal EB 87 straipsnį (sprendimo III dalies 390–398 punktai).

28 Sprendimo IV dalyje Komisija „apgailestauja, kad Prancūzija įgyvendino didžiąją dalį šiame sprendime nagrinėjamų priemonių, pažeisdama [EB] 88 straipsnio 3 dalį“. Komisija toliau teigia, kad šiame ieškinyje ginčijamos valstybės pagalbos priemonės, apie kurias jai buvo pranešta ir kurios yra sprendimo dalykas, suderinamos su bendrąja rinka iki 2011 m. pabaigos, remiantis EB 87 straipsnio 3 dalies d punktu. Galiausiai šiame punkte taip pat pažymėta, kad:

„Komisija pabrėžia, kad šis laikotarpis suteiktas atsižvelgiant į Prancūzijos valdžios institucijų įsipareigojimą *atlikti pakeitimus, kurių gali prireikti siekiant prisitaikyti prie pasikeitusių taisyklių valstybės pagalbos kinui ir audiovizualiniam menui srityje po 2007 m. birželio 30 dienos*. Komisija Prancūzijos valdžios institucijoms primena, kad jos privalo pateikti priemonių, apie kurias pranešta, įgyvendinimo metinę ataskaitą. Šioje ataskaitoje turi būti pateikta pakankamai informacijos, kad Komisija galėtų patikrinti, ar šie mechanizmai netrikdo konkurencijos sąlygų taip, kad prieštarautų bendrajam interesui.“

**Procesas ir šalių reikalavimai**

29 Ši byla buvo pradėta ieškiniu, pateiktu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2006 m. liepos 12 dieną.

30 2006 m. spalio 4 d. Pirmosios instancijos teismui pateiktu dokumentu Prancūzijos Respublika pateikė prašymą įstoti į šią bylą Komisijos pusėje. 2006 m. lapkričio 14 d. nutartimi Pirmosios instancijos teismo pirmosios kolegijos pirmininkas patenkino šį prašymą. Per nustatytus terminus įstojusi į bylą šalis pateikė savo paaiškinimus, o kitos šalys – pastabas dėl šių paaiškinimų.

31 Kadangi iš dalies buvo pakeista Bendrojo Teismo kolegijų sudėtis, teisėjas pranešėjas buvo paskirtas į penktąją kolegiją, kuriai atitinkamai buvo perduota ir ši byla.

32 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu Bendrasis Teismas (penktoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį. 2010 m. balandžio 22 d. įvykusiame posėdyje buvo išklausyti šalių paaiškinimai ir atsakymai į Bendrojo Teismo pateiktus klausimus.

33 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

— pripažinti ieškinį priimtinu,

— panaikinti sprendimą,

— išspręsti bylinėjimosi išlaidų klausimą vadovaujantis galiojančiais teisės aktais.

34 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepriimtiną,

— nepatenkinus šio reikalavimo, atmesti ieškinį kaip akivaizdžiai teisiškai nepagrįstą,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

35 Prancūzijos Respublika Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepriimtiną,

— nepatenkinus šio reikalavimo, atmesti ieškinį kaip nepagrįstą,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

**Dėl teisės**

36 Nors formaliai Komisija nepateikė prieštaravimo dėl nepriimtinumo, kaip numatyta Bendrojo Teismo procedūros reglamento 114 straipsnyje, ji ginčija ieškinio priimtinumą, teigdama, kad ieškovė neturi teisės pareikšti ieškinio.

*Šalių argumentai*

37 Komisija ginčija ieškinio priimtinumą ir pabrėžia, kad sprendimas nėra konkrečiai susijęs su ieškove. Pirma, kadangi ieškovė ginčija sprendimo pagrįstumą, pagal teismų praktiką ji turėtų nustatyti savo ypatingą statusą įrodydama, kad iš esmės paveikta jos padėtis rinkoje, o ne tik jos konkurencinė padėtis, palyginti su pagalbą gavusia įmone.

38 Ieškovė turėjo atlikti rinkos analizę, kad nustatytų, kuriose konkrečių produktų ar geografinėse rinkose ji konkuruotų su pagalbos gavėjais (generalinio advokato F. Jacobs išvados, pateiktos byloje, kurioje priimtas 2005 m. gruodžio 13 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Komisija prieš Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, C-78/03 P, Rink. p. I-10737, I-10741, 117 ir 118 punktai). Todėl ji turėjo įrodyti, kad negalėjo pasinaudoti nė viena iš sprendime nurodytų pagalbos priemonių ir kad šis trūkumas daro esminę įtaką jos konkurencinei padėčiai.

39 Komisija triplike nurodo, kad ieškovė nesiekia nustatyti savo tiesioginio ir konkretaus suinteresuotumo pareikšti ieškinį, kiek tai susiję su CNC paramos priemonėmis gamybai. Komisija iš to daro išvadą, kad ieškovė netiesiogiai pripažįsta, jog jos ieškinys yra priimtinas tik tiek, kiek jis susijęs su investiciniais įsipareigojimais. Tai lengvai

paaiškinama faktu, kad ieškovė gali naudotis CNC paramos priemonėmis gamybai. Kinematografijos kūrinių gamybos srityje ieškovė visų pirma automatiškai naudojasi parama gamybai ir platinimui, taip pat pagalba videografinėms paslaugoms. Audiovizualinių kūrinių gamybos srityje ieškovė tiesiogiai naudojasi COSIP parama, tarpininkaujama savo dukterinių gamybos įmonių, o netiesiogiai naudoja programoms, kurias per įgaliotus gamintojus iš anksto finansuoja kanalas. Komisijos teigimu, remiantis nusistovėjusia teismo praktika, ieškinys dėl panaikinimo yra priimtinas tik tiek, kiek ieškovė turi atsiradusį ir vis dar aktualų suinteresuotumą, kad ginčijamas aktas būtų panaikintas. Tačiau taip nėra nagrinėjamu atveju, nes net darant prielaidą, kad Bendrasis Teismas patenkins ieškovės ieškinį ir panaikins sprendimą tiek, kiek jis susijęs su suderinamomis pripažintomis paramos priemonėmis, ieškovė negalės pasinaudoti aptariama pagalba ir atsidurs mažiau palankesnėje nei atsiradusioje dėl sprendimo padėtyje.

40 Antra, kiek tai susiję su investiciniais įsipareigojimais, net jei Komisija padarė klaidą, nuspręsdama, jog nebuvo valstybinių išteklių, ieškovė taip pat turėjo įrodyti, kad jos konkurencinei padėčiai esminės įtakos turėjo faktas, jog ji nesinaudotų, net ir potencialiai, nurodytomis priemonėmis.

41 Viena vertus, Komisija primena, kad pagal investicinius įsipareigojimus su tam tikrais juose įtvirtintų taisyklių skirtumais reikalaujama, jog televizijos paslaugų teikėjai kasmet tam tikrą sumą skirtų kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių gamybai finansuoti. Šie įsipareigojimai nustatyti visiems televizijos paslaugų teikėjams, todėl ieškovės ieškinys nėra priimtinas tiek, kiek jame teigiama, kad ši priemonė nelaikoma pagalba. Šiuo klausimu ieškovės nurodyta teisinė situacija, susiklosčiusi jos skundų pateikimo 2001 m. metu, nėra svarbi analizuojant ieškinio priimtinumą, nes remiantis

nusistovėjusia teismų praktika akto teisėtumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į jo priėmimo metu egzistavusias faktines ir teisines aplinkybes. Be to, kiek tai susiję su ieškovės nurodytu skirtingu vertinimu, kurį ji grindžia faktu, kad investiciniai įsipareigojimai susiję tik su kai kuriais televizijos paslaugų, transliuojamų herco bangomis antžeminiu skaitmeniniu būdu, teikėjais, o tai reikštų diskriminaciją ir netiesiogiai poveikį jos konkurencinei padėčiai, Komisija tvirtina, kad šis skirtumas pateisinamas su apyvarta susijusiomis objektyviomis aplinkybėmis. Be to, televizijos paslaugų teikėjai, kuriems taikoma kitokia tvarka, yra tie, kurie netransliuoja arba transliuoja mažai audiovizualinių kūrinių ir todėl nekonkuruoja su tokiais televizijos paslaugų teikėjais kaip ieškovė, kurios didelę programų dalį sudaro audiovizualiniai kūriniai.

42 Antra vertus, atsakydamos ieškovei, Komisija ir Prancūzijos Respublika teigia, kad Prancūzijos valdžios institucijos pagal iš dalies pakeistos 1989 m. spalio 3 d. Tarybos direktyvos 89/552/EEB dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų nuostatų, susijusių su televizijos programų transliavimu, derinimo (OL L 298, p. 23; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 1 t., p. 224) 3 straipsnio 1 dalį nusprendė priimti griežtesnes nei šios direktyvos nuostatas ir apskaičiuoti investicinių įsipareigojimų sumą remdamosi televizijos paslaugų teikėjo apyvarta. Bet kuriuo atveju pagal Prancūzijos teisės aktus visiems Prancūzijos televizijos paslaugų teikėjams investiciniai įsipareigojimai taikomi tiek pat. Todėl, Komisijos teigimu, fakto, jog su tuo susijusios ieškovės išlaidos viršija konkurentų išlaidas dėl jos padėties Prancūzijos televizijos transliavimo rinkoje ir dėl jos apyvartos dydžio, nepakanka, kad ji būtų išskirta, o tai ieškovė, atrodo, pripažįsta dublike. Kadangi ieškovė pripažįsta, kad priemonė turi neigiamos įtakos didelei operatorių grupei, Komisija teigia, jog jei daugelis kitų operatorių yra tokioje pačioje padėtyje kaip ir ieškovė, tai rodo, kad jos padėtis nėra ypatinga, priešingai nei reikalaujama 1963 m. liepos 15 d. Teisingumo Teismo sprendime *Plaumann prieš Komisiją* (25/62, Rink. p. 197).

43 Trečia vertus, Komisija ir Prancūzijos Respublika ginčija ieškovės teiginį, kad CNC paramos priemonės ir investiciniai įsipareigojimai, užuot skatinę nepriklausomą gamybą, naudingi didelėms žiniasklaidos grupėms. Pagal Prancūzijos teisės aktus visi televizijos paslaugų teikėjai turi skirti du trečdalius savo investicinių įsipareigojimų nepriklausomai audiovizualinių kūrinių gamybai, remiantis tais pačiais kriterijais. Praktiškai daugumą šių investicijų kaip pirkimus ir išankstinius pirkimus atlieka nuo jokios audiovizualinių žiniasklaidos grupės nepriklausomi gamintojai. Bet kuriuo atveju, net darant prielaidą, kad Prancūzijos teisės aktai palankesni šioms žiniasklaidos grupėms, ieškovė atsiduria tokioje pačioje nepalankioje padėtyje, kaip ir kiti televizijos paslaugų teikėjai, kuriems taikomi tie patys įsipareigojimai. Prancūzijos schemos poveikis ieškovei susijęs tik su jos konkurencine padėtimi, nes ji, kaip didžiausią apyvartą turinti televizijos paslaugų teikėja, pagal savo įsipareigojimus investuoti į nepriklausomą gamybą finansuoja kitus audiovizualinių kūrinių gamintojus daugiau nei jos konkurentai, tačiau visada remdamasi objektyviu veiksniu, t. y. apyvarta.

44 Trečia, atsižvelgdama į teisę į veiksmingą teisminę gynybą, Komisija pabrėžia, kad ji turi orientuotis į pozityviąją teisę ir į nusistovėjusią teismų praktiką, kaip matyti visų pirma iš 2006 m. rugsėjo 13 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *British Aggregates prieš Komisiją* (T-210/02, Rink. p. II-2789) (taip pat žr. 2002 m. liepos 25 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Unión de Pequeños Agricultores prieš Tarybą*, C-50/00 P, Rink. p. I-6677, 40 punktą). Tad teoriškai ieškovė galėtų atsisakyti laikytis privalomos investicinių įsipareigojimų schemos ir nacionaliniame teisme pareikšti, kad ši schema nesuderinama su Bendrijos teise, todėl nacionaliniam teismui tektų pareiga prireikus pateikti prašymą, kad Teisingumo Teismas priimtų prejudicinį sprendimą dėl sprendimo galiojimo.

45 Prancūzijos Respublika pritaria Komisijos išvadai, kad ieškovės pateiktas ieškinys nepriimtinas, nes sprendimas nėra konkrečiai su ja susijęs.

46 Pirma, Prancūzijos Respublika, kaip ir Komisija, tvirtina, jog pagal nusistovėjusią teismų praktiką, kadangi ieškovė ginčija sprendimo pagrįstumą, jos ieškinys bus priimtinas tik tuomet, jei ji įrodys, kad aptariama priemonė daro esminę įtaką jos konkurencinei padėčiai. Prancūzijos Respublika taip pat pažymi, kiek tai susiję su ieškovės nurodyta šio sprendimo 38 punkte minėta generalinio advokato F. Jacobs išvada byloje, kurioje buvo priimtas Sprendimas *Komisija prieš Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, kad pakanka priminti, jog šiame sprendime Teisingumo Teismas patvirtino reikalavimą, kad ieškovės konkurencinei padėčiai turi būti daroma esminė įtaka. Šiuo klausimu, kaip ir Komisija, Prancūzijos Respublika tvirtina, kad ieškovė negali remtis vien suinteresuotosios šalies pagal EB 88 straipsnio 2 dalį statusu ir egzistuojančiais konkurencijos santykiais, tačiau turi įrodyti žalos jos padėčiai rinkoje mastą. Pagaliau, priešingai nei tvirtina ieškovė, Komisija priėmė sprendimą gavusi 2004 m. gegužės 24 d. Prancūzijos valdžios institucijų pranešimą apie visas pagalbos kinui ir audiovizualiniam menui schemas, o ne tada, kai gavo ieškovės 2001 m. spalio 3 d. skundą.

47 Antra, ieškovė neįrodė, kad sprendimas daro esminę įtaką jos konkurencinei padėčiai. Viena vertus, atsakydama ieškovei, Prancūzijos Respublika, kaip ir Komisija, teigia, kad Prancūzijos valdžios institucijos nusprendė apskaičiuoti investicinių įsipareigojimų sumą remdamosi televizijos paslaugų teikėjo apyvarta ir kad fakto, jog ieškovės išlaidos viršija jos konkurentų išlaidas dėl jos padėties Prancūzijos televizijos transliavimo rinkoje ir dėl jos apyvartos dydžio, nepakanka, kad jį būtų išskirta, o tai ieškovė, atrodo, pripažįsta dublike (žr. šio sprendimo 42 punktą).

48 Antra vertus, kiek tai susiję su ieškovės tvirtinimu, kad CNC paramos priemonės ir investiciniai įsipareigojimai, užuot skatinę nepriklausomą gamybą, yra naudingi didelėms žiniasklaidos grupėms, Prancūzijos Respublika priduria, kad, kiek tai susiję su trečdaliu jos investicinių įsipareigojimų, ieškovė gali savo nuožiūra, kaip kiti televizijos paslaugų teikėjai, investuoti į savo pasirinktą gamintoją, visų pirma į savo dukterines

įmones. Kaip pavyzdį Prancūzijos Respublika nurodo 2005 m. duomenis, susijusius su ieškovės investicijomis į audiovizualinių ir kinematografijos kūrinių gamybą.

49 Trečia vertus, pagal savo investicinius įsipareigojimus nepriklausomos gamybos srityje ieškovė gali naudotis išimtinėmis teisėmis pakankamai ilgą laikotarpį – 42 mėnesius, o ne 18 mėnesių, kaip ji tvirtina. Neskaitant šių įsipareigojimų, televizijos paslaugų teikėjai išlaiko ekonominę savo finansuojamų kūrinių kontrolę ir naudojasi didele diskrecija tiek gamybos stadijoje, pasirinkdami finansinės pagalbos formas, tiek komercinio naudojimo stadijoje, kiek tai susiję su teisių trukme, atpirkimu ir naudojimu keliose žiniasklaidos priemonėse.

50 Trečia, ieškovė bet kuriuo atveju negali įrodyti, kad jos konkurencinei padėčiai buvo padaryta esminė įtaka. Viena vertus, kiek tai susiję su įsipareigojimais investuoti į audiovizualinių ir kinematografijos kūrinių gamybą, ieškovei tai taikoma taip pat, kaip ir visiems Prancūzijos televizijos paslaugų teikėjams, atsižvelgiant į jos apyvartą. Antra vertus, Prancūzijos Respublika, kaip ir Komisija, kelia klausimą dėl ieškovės, kuri naudojasi paramos kinui ir audiovizualiniam menui priemonėmis, suinteresuotumo sprendimo, kuriuo šios priemonės pripažintos suderinamomis, panaikinimu (žr. šio sprendimo 39 punktą).

51 Ieškovė tvirtina, kad sprendimas yra tiesiogiai ir konkrečiai su ja susijęs. Kiek tai susiję su jos tiesioginiu interesu pareikšti ieškinį dėl sprendimo, ji teigia, kad bet kuri su pagalbos gavėja konkuruojanti įmonė suinteresuota, kad Komisijos sprendimas,

kuriuo ši pagalba pripažinta suderinama su bendrąja rinka, būtų panaikintas, nes dėl tokio panaikinimo būtų iš naujo pradėtas nagrinėti pagalbos suderinamumas. Be to, kadangi aptariama pagalba jau buvo suteikta, sprendimu būtų leista palikti pagalbą, kurią ieškovė prašo panaikinti nuo 2001 metų. Dublike ieškovė pabrėžia, kad Komisija šio tiesioginio intereso neginčija.

52 Be to, pagal teismų praktiką ieškovės konkretus interesas yra tuomet, jei jos padėčiai rinkoje turi įtakos pagalbos priemonės, kurios yra sprendimo dalykas. Pirma, ieškovė mano, kad atsiliepime į ieškinį Komisijos nurodytomis dviem sąlygomis viršijama tai, kas įtvirtinta teismų praktikoje. Visų pirma, kiek tai susiję su sąlyga dėl fakto, jog ji nepasinaudojo sprendime numatytomis pagalbos priemonėmis, ieškovė tvirtina turinti teisę pareikšti ieškinį, nes yra suinteresuotoji šalis, kaip numatyta EB 88 straipsnio 2 dalyje ir 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias [EB 88] straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 339), 1 straipsnio h punkte. Be to, kai ieškinys grindžiamas pagrindais, susijusiais su sprendimo pagrįstumu, ieškovė turi įrodyti savo ypatingą padėtį, kuri gali būti numanoma dėl jos konkurencinei padėčiai daromos įtakos ir prireikus dėl jos įstojimo į preliminarią tyrimo procedūrą. Bet kokio kito sprendimo atveju būtų neatsižvelgta į faktą, kad iš pažiūros bendro pobūdžio pagalbos priemonė faktiškai gali būti palanki tik tam tikriems operatoriams arba konkrečių rūšių veiklai, nors teoriškai ja gali naudotis visi.

53 Antra, ieškovė tvirtina, kad šiuo atveju jos konkurencinei padėčiai įtaka daroma nemokamo televizijos transliavimo ir audiovizualinių teisių bei turinio įsigijimo rinkose. Iš tiesų, jos teigimu, sprendime įtvirtinta audiovizualinių kūrinių gamybai palanki privalomų įnašų sistema, konstatuojant, kad investiciniai įsipareigojimai nėra valstybės pagalba arba kad CNC paramos priemonės yra su bendrąja rinka suderinama pagalba. Šie sunkumai lėmė ieškovės skundus.

54 Viena vertus, dėl sprendime patvirtintų skundžiamų paramos priemonių susidaro nepalanki konkurencinė padėtis, nes apribota ieškovės galimybė plėtoti savo gamybos veiklą dėl dviejų trečdalių išlaidų, susijusių su investiciniais įsipareigojimais, o su ieškove konkuruojančios žiniasklaidos grupės atsiduria palankioje padėtyje. Kiek tai susiję su jos finansuojamų kūrinių tariama ekonomine kontrole, ieškovė, atsakydama į Prancūzijos Respublikos teiginius, nurodo tai, kad jos investicinių įsipareigojimų lygis yra toks, kad faktiškai susisteminamas visų jos investavimo pajėgumų naudojimas.

55 Antra vertus, kaip ieškovė išsamiai paaiškino savo skunduose, Prancūzijos paramos kinematografijos ir audiovizualinei pramonei schemos pasekmė yra tai, kad ja, mokant aptariamą mokestį, kuriuo finansuojama COSIP, ir subsidiją, kurią ji skiria nepriklausomiems gamintojams, prisidedama prie jos pačios konkurentų finansavimo. Iš tiesų, atsižvelgiant į Prancūzijos teisės aktuose pateiktą „nepriklausomo kūrėjo“ apibrėžtį, keletas šių gamintojų kontroliuojami ieškovės konkurentų ir daugelis iš jų priklauso didelėms žiniasklaidos grupėms, vykdančioms transliavimo veiklą (kabeliu, palydovu, herco bangomis antžeminiu skaitmeniniu būdu, internetine televizija), arba veikiančioms audiovizualinių kūrinių gamybos srityje, arba apimančioms abi šias veiklos rūšis.

56 Šiuo klausimu ieškovė ginčija Prancūzijos Respublikos pateiktus su 2005 m. susijusius duomenis. Iš 26 gamintojų, pagal Prancūzijos teisės aktus laikomų nepriklausomais, su kuriais ieškovė sudarė sutartis 2005 m., tik devyni yra iš tiesų nuo bet kokio televizijos paslaugų teikėjo nepriklausomi gamintojai. Iš 17 kitų gamintojų aštuoni yra audiovizualinių grupių dukterinės įmonės, o devyni – įmonės, integruotos į pramonės grupes, suteikiančias joms didelę ekonominę reikšmę ir daugeliu atveju atliekančias tiek gamintojo, tiek platintojo vaidmenį. Ieškovė teigia, kad šie 17 komercinių partnerių iš esmės yra svarbios ir ekonomiškai gyvybingos įmonės, kurios neatitinka „nepriklausomo kūrėjo“ apibrėžties, nustatytos Direktyvos 89/552 23 konstatuojamojoje dalyje.

Ieškovė pabrėžia, kad pakanka konstatuoti, jog ankstyvą vakarą rodomų vaidybinių filmų gamintojų 2005 m. klasifikacijoje pirmoji gavėja pagal Prancūzijos teisės aktus, susijusius su paramos priemonėmis gamybai ir investiciniams įsipareigojimams, tarpininkaujama penkių dukterinių įmonių, yra tam tikra grupė. Ši klasifikacija taip pat rodo, kad tarp dešimties svarbiausių gamintojų 2005 m. nebuvo nė vieno iš tiesų nepriklausomo gamintojo, atsižvelgiant į Direktyvos 89/552 formuluotę bei esmę.

57 Trečia vertus, jos teigimu, šios didelės žiniasklaidos grupės gali naudotis paramos schema ir neprivalo dalyvauti ją finansuojant. Jos ne tik naudojasi COSIP parama tarpininkaujamos savo integruotų gamintojų, bet ir gali turėti laiko atžvilgiu neribotas bendros gamybos teises į pagamintus kūrinius, kurias vėliau galėtų perparduoti, visų pirma ieškovei. Todėl šios didelės grupės atsidurtų daug palankesnėje padėtyje kūrinių katalogų sudarymo ir kūrinių transliavimo kitais būdais, visų pirma herco bangomis antžeminiu skaitmeniniu būdu, palydovu, internetu ir trečiosios kartos mobiliaisiais telefonais, srityje. Tokiais jau sudarytais katalogais besinaudojančios grupės tuomet transliuoja herco bangomis antžeminiu skaitmeniniu būdu, tiesiogiai konkuruodamos su ieškove.

58 Priešingai, televizijos paslaugų teikėjai praktikoje negali sudaryti tokių katalogų, nes jie negali turėti audiovizualinių kūrinių, finansuojamų pagal įsipareigojimus investuoti į nepriklausomos gamybos įmones, kurie sudaro du trečdalius jų išlaidų pagal investicinius įsipareigojimus, bendros gamybos akcijų. Jie gali įsigyti tik „perdavimo akcijų“, t. y. teisę transliuoti šiuos kūrinius tik tam tikrą kartų skaičių per nustatytą laikotarpį.

59 Be to, nuolat susidurdami su šių konkuruojančių žiniasklaidos grupių spaudimu, ieškovė ir kiti televizijos paslaugų teikėjai, pasibaigus jų išimtinio transliavimo teisėms,

kurių trukmė yra 18 mėnesių, komerciniu požiūriu būtų priversti atpirkti audiovizualinius kūrinius, kuriuos jie finansavo. Iš tiesų, kadangi populiariausios Prancūzijos kanalų programos ir toliau kuriamos viršijant pradinę pirmųjų serijų transliavimo teisių trukmę, tokias teises atpirkti būtina, kad būtų užkirstas kelias šių serijų transliavimui per konkuruojančius kanalus. Atsakydama į Prancūzijos Respublikos, kuri remiasi didele televizijos paslaugų teikėjų diskrecija, teiginį, kiek jis susijęs su kūrinių naudojimo stadija ir transliavimo teisių trukme, ieškovė nurodo tai, jog per tokį laikotarpį leidžiamų transliacijų trukmė ir skaičius griežtai reglamentuojami Prancūzijos teisės aktuose.

60 Ketvirta vertus, dublike ieškovė taip pat teigia, kad pagal Prancūzijos teisės aktus investicinių įsipareigojimų suma apskaičiuojama pagal apyvartą, o ne kanalo programų biudžetą, kaip numatyta Direktyvos 89/552 5 straipsnyje. Todėl ieškovės išlaidos šiuo klausimu gerokai viršija jos konkurentų, visų pirma *France 2*, *France 3* ir M6, išlaidas ir taip pažeidžiama laisvė skirstyti savo biudžetą ir pasirinkti programas, o tai padėtų jai išsiskirti iš savo konkurentų. Ieškovė taip pat primena, kad su dalyvavimu prisidedant prie audiovizualinių kūrinių gamybos plėtros jos skundo pateikimo dieną 2001 m. buvo susiję tik neužkoduotų televizijos paslaugų, transliuojamų herco bangomis antžeminiu analoginiu būdu, teikėjai, t. y. ieškovė, du valstybiniai kanalai ir M6, o kitos Prancūzijoje veikiančios žiniasklaidos grupės, kurios nenaudojo tokio pobūdžio kanalų, šių įsipareigojimų išvengdavo. Nors palaipsniui teisės aktai buvo pakeisti nustatant tokio paties pobūdžio įsipareigojimus kitiems televizijos paslaugų teikėjams, nustatyti įsipareigojimai nebuvo tokie griežti, o investuotos sumos ne tokios didelės, kaip ieškovės atveju. Bet kuriuo atveju faktas, kad sprendimas taip pat gali turėti poveikio kitiems operatoriams ir kad jis gali sukelti didesnę žalą, yra papildoma priežastis pripažinti ieškinį priimtinu.

61 Penkta vertus, kiek tai susiję su tiesiogine ir netiesiogine nauda, kurią ieškovė gauna iš paramos audiovizualinių kūrinių gamybai schemos, ieškovė ginčija Prancūzijos Respublikos argumentus. Šiuo klausimu ji teigia, kad netiesiogiai nesinaudoja CNC paramos priemonėmis. Iš vienos pusės, CNC finansinė parama konkrečiai gamybai naudinga išimtinai gamintojui, visų pirma kredituojant jo sąskaitą, atidarytą CNC, ir automatiškai suteikiant naujos pagalbos galimybę. Tačiau dėl jos nesumažėja televizijos paslaugų teikėjų investicinių įsipareigojimų našta. Todėl finansinė parama, skirta gamintojams, kurie nėra ieškovės dukterinės įmonės, nesuteikia jai naudos. Iš kitos pusės, suteikus šią CNC paramą, grindžiamą televizijos paslaugų teikėjo, kaip antai ieškovė, finansiniu įsipareigojimu, kuris lygus mažiausiai 25 % gamybos sąmatos sumos, jokiu būdu nesumažėja šio teikėjo reguliavimo ar finansinių įsipareigojimų našta. Be to, ieškovė įsitikinusi, kad tiesioginė nauda, gauta iš paramos audiovizualinių kūrinių gamybai schemos, tarpininkaujant jos dukterinėms įmonėms, yra labai nedidelė. Jos gamybos dukterinės įmonės, kurių tik keletas kuria archyvuose saugomas programas ir tik dvi 2005 m. pasinaudojo CNC finansine parama, kurios bendra suma buvo daug mažesnė už aptariamo mokesčio, kurį ieškovė turėjo sumokėti tais pačiais metais, sumą, potencialiai gali įgyvendinti tik trečdalį investicinių įsipareigojimų.

62 Trečia, ieškovė tvirtina, kad, remiantis teismų praktika, ypatinga ieškovės padėtis šio sprendimo 42 punkte minėto Sprendimo *Plaumann prieš Komisiją* prasme neatsiranda vien dėl esminės įtakos jos konkurencinei padėčiai rinkoje (2006 m. gegužės 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Air One prieš Komisiją*, T-395/04, Rink. p. II-1343, 32 punktas). Be to, ji pažymi, kad generalinis advokatas F. Jacobs šio sprendimo 38 punkte minėtos išvados, pateiktos byloje, kurioje priimtas Sprendimas *Komisija prieš Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, 141 ir 142 punktuose aiškiai išreiškė nuomonę už konkretaus intereso kriterijaus, kuris nebebūtų išimtinai naudojamas tik šiam tikslui, taikymą. Būtų galima atsižvelgti į kitas aplinkybes, pavyzdžiui, į faktą, kad ieškovės skundai 2001 m. ir jų papildymas 2006 m. sausio mėn., priešingai

nei tvirtina Prancūzijos Respublika, lėmė Komisijos sprendimo priėmimą. Komisija to neginčija; be to, sprendime tai nurodoma ir į tai tiesiogiai atsakoma.

63 Ketvirta, dėl pernelyg siauro konkretaus intereso pareikšti ieškinį sąvokos aiškinimo, kokį pateikia Komisija, iš ieškovės gali būti atimta teisė į veiksmingą teisminę gynybą. Iš tiesų, negalėdama pareikšti ieškinio Bendrajame Teisme, ieškovė netektų bet kokios galimybės iš esmės diskutuoti, kad investiciniai įsipareigojimai turi valstybės pagalbos pobūdį.

*Bendrojo Teismo vertinimas*

64 Pagal EB 230 straipsnio ketvirtą pastraipą kiekvienas fizinis ar juridinis asmuo gali pareikšti ieškinį dėl jam skirto sprendimo arba sprendimo, kuris, nors ir būtų kitam asmeniui skirtas reglamentas ar sprendimas, yra tiesiogiai ir konkrečiai su juo susijęs.

65 Kadangi nagrinėjamas sprendimas buvo skirtas Prancūzijos Respublikai, reikia išnagrinėti, ar jis tiesiogiai ir konkrečiai susijęs su ieškove.

66 Kiek tai susiję su konkrečios sąsajos sąlyga, pagal nusistovėjusią teismų praktiką kiti subjektai nei tie, kuriems sprendimas skirtas, gali remtis tuo, kad sprendimas konkrečiai su jais susijęs, tik tuomet, jei šis sprendimas juos paveikia dėl jų ypatingų savybių arba faktinių aplinkybių, kurios juos išskiria iš kitų asmenų, todėl juos individualizuoja taip pat kaip ir asmenį, kuriam šis sprendimas yra skirtas (šio sprendimo 42 punkte minėtas Teisingumo Teismo sprendimas *Plaumann prieš Komisiją*, p. 223; 1993 m. gegužės 19 d. Sprendimo *Cook prieš Komisiją*, C-198/91, Rink. p. I-2487, 20 punktas;

1993 m. birželio 15 d. Sprendimo *Matra prieš Komisiją*, C-225/91, Rink. p. I-3203, 14 punktas; šio sprendimo 38 punkte minėto Sprendimo *Komisija prieš Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum* 33 punktas ir 2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *British Aggregates prieš Komisiją*, C-487/06 P, Rink. p. I-10505, 26 punktas).

67 Todėl Bendrasis Teismas turi patikrinti, ar šioje byloje galima laikyti, kad sprendimas konkrečiai susijęs su ieškove.

68 Šioje byloje ieškovė reikalauja, kad Bendrasis Teismas panaikintų sprendimą, priimtą užbaigus preliminarią tyrimo procedūrą, numatytą EB 88 straipsnio 3 dalyje.

69 Šiuo klausimu primintina, kad vykdant EB 88 straipsnyje įtvirtintą valstybės pagalbos kontrolės procedūrą turi būti išskirta, pirma, šio straipsnio 3 dalyje numatyta pirminė pagalbos patikrinimo stadija, kurios tikslas tik leisti Komisijai susidaryti pirmą nuomonę apie dalinį ar visišką nagrinėjamos pagalbos suderinamumą su bendrąja rinka, ir, antra, tyrimo stadija, numatyta to paties straipsnio 2 dalyje. Tik vykstant šiai stadijai, skirtai, kad Komisijai būtų sudaryta galimybė gauti išsamią informaciją apie visus bylos duomenis, EB sutartyje numatyta Komisijos pareiga pareikalauti suinteresuotųjų asmenų pateikti savo pastabas (šio sprendimo 66 punkte minėtų sprendimų *Cook prieš Komisiją* 22 punktas ir *Matra prieš Komisiją* 16 punktas; šio sprendimo 38 punkte minėto Sprendimo *Komisija prieš Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum* 34 punktas ir šio sprendimo 66 punkte minėto 2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *British Aggregates prieš Komisiją* 27 punktas).

70 Kai, nepradėdama EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytos formalios tyrimo procedūros, Komisija sprendimu, priimtu remiantis šio straipsnio 3 dalimi, konstatuoja, kad

pagalba suderinama su bendrąja rinka, asmenys, kurie turi šias procesines garantijas, gali jomis pasinaudoti tik tuomet, jei jie turi galimybę šį sprendimą užginčyti Bendrijos teisme. Dėl šių priežasčių teismas pripažįsta priimtinu suinteresuotojo asmens, kaip jis suprantamas pagal EB 88 straipsnio 2 dalį, pareikštą ieškinį dėl tokio sprendimo panaikinimo, kai asmuo pareikšdamas ieškinį siekia apginti savo procesines teises, kurias jis grindžia šia nuostata (žr. šio sprendimo 38 punkte minėto Sprendimo *Komisija prieš Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum* 35 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką bei šio sprendimo 66 punkte minėto 2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *British Aggregates prieš Komisiją* 28 punktą).

71 Teisingumo Teismas turėjo progą patikslinti, kad tokios suinteresuotosios šalys pagal EB 88 straipsnio 2 dalį yra asmenys, įmonės arba asociacijos, dėl kurių interesų suteikta pagalba gali daryti įtaką, t. y. visų pirma su šios pagalbos gavėju konkuruojančios įmonės ir profesinės organizacijos (žr. šio sprendimo 38 punkte minėto Sprendimo *Komisija prieš Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum* 36 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką bei šio sprendimo 66 punkte minėto 2008 m. gruodžio 28 d. Sprendimo *British Aggregates prieš Komisiją* 29 punktą).

72 Priešingai, jeigu ieškovas ginčija paties sprendimo, kuriuo vertinama pagalba, pagrįstumą, vien tos aplinkybės, kad jis gali būti laikomas „suinteresuotuoju“ asmeniu pagal EB 88 straipsnio 2 dalį, nepakanka, kad ieškinys būtų pripažintas priimtinu. Taigi jis turi įrodyti turįs ypatingą statusą, kaip jis suprantamas pagal šio sprendimo 42 punkte minėtą Sprendimą *Plaumann prieš Komisiją*. Taip būtų būtent tuo atveju, kai pagalba, kuri yra aptariamo sprendimo dalykas, darytų didelį poveikį ieškovo padėčiai rinkoje (šio sprendimo 38 punkte minėto Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum* 37 punktas ir šio sprendimo 66 punkte minėto 2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *British Aggregates prieš Komisiją* 30 punktas; šiuo klausimu taip pat žr. 1986 m. sausio 28 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Cofaz ir kt. prieš Komisiją*, 169/84, Rink. p. 391, 22–25 punktus).

73 Šioje byloje reikia visų pirma patikslinti, kad dėl sprendimo bendro pobūdžio, kuris matyti iš to, kad juo patvirtinama pagalbos schema, taikoma bendrai ir abstrakčiai apibrėžtai ūkio subjektų grupei, nekyla kliūčių taikyti minėtą teismų praktiką (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 66 punkte minėto 2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *British Aggregates prieš Komisiją* 31 punktą).

74 Be to, pažymėtina, kad savo ieškiniui pagrįsti ieškovė nurodo tris pagrindus. Pirmasis pagrindas susijęs su motyvavimo pareigos pažeidimu. Antrasis pagrindas susijęs su EB 87 straipsnio 1 dalies pažeidimu. Trečiasis pagrindas grindžiamas EB 87 straipsnio 3 dalies d punkto pažeidimu.

75 Pažymėtina, kad nė vienu iš šių panaikinimo pagrindų nesiekiama, jog būtų konstatuota, kad egzistavo rimtų sunkumų, kuriuos lėmė aptariamos paramos priemonės, atsižvelgiant į jų priskyrimą valstybės pagalbai arba jų suderinamumą su bendrąja rinka, ir dėl kurių Komisija būtų privalėjusi pradėti formalią procedūrą. Ieškovė neginčija Komisijos atsisakymo pradėti formalią tyrimo procedūrą, numatytą EB 88 straipsnio 2 dalyje, ir neteigia, kad buvo pažeistos iš šios nuostatos kylančios procedūrinės teisės, tačiau tik siekia, kad sprendimas būtų panaikintas iš esmės, kaip patvirtino teismo posėdyje, atsakydama į Bendrojo Teismo pateiktą klausimą, ir tai buvo pažymėta posėdžio protokole.

76 Kadangi šiuo ieškiniu nesiekiama apsaugoti ieškovės procedūrinių teisių, vien fakto, kad ji galėtų būti laikoma suinteresuotąja šalimi pagal EB 88 straipsnio 2 dalį, nepakanka ieškinio priimtinumui pripažinti. Todėl ji privalo įrodyti turinti ypatingą statusą pagal teismų praktiką, įtvirtintą šio sprendimo 42 punkte minėtame Sprendime *Plaumann prieš Komisiją*, visų pirma kadangi jos padėčiai rinkoje esminės įtakos turi priemonės, kurios yra sprendimo dalykas.

77 Šiuo klausimu reikia priminti, kad įmonei nepakanka remtis vien argumentu, kad ji konkuruoja su įmone, kuri naudojasi aptariama priemone, tačiau, be to, ji turi įrodyti ir didelį poveikį jos padėčiai rinkoje (2000 m. gegužės 23 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Comité d'entreprise de la Société française de production ir kt. prieš Komisiją*, C-106/98 P, Rink. p. I-3659, 40 ir 41 punktai ir 2007 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *Ispanija prieš Lenzing*, C-525/04 P, Rink. p. I-9947, 33 punktas; 2006 m. rugsėjo 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren ir kt. prieš Komisiją*, T-117/04, Rink. p. II-3861, 53 punktas).

78 Šioje byloje, kaip teismo posėdyje patvirtino ieškovė, atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą, įtaka jos konkurencinei padėčiai turi būti nagrinėjama atsižvelgiant į aptariamų pagalbos priemonių gavėjus. Todėl kadangi aptariamomis priemonėmis siekiama remti kinematografijos ir audiovizualinių kūrinių gamybą, laikytina, kad jos naudingos operatoriams, vykdantiems gamybos veiklą kinematografijos ir audiovizualinėje srityse arba bent vienoje iš šių sričių, atsižvelgiant į šias priemones. Be to, neginčijama, kad ieškovė, televizijos paslaugų teikėja, taip pat gamina kūrinius ir šiuo atžvilgiu taip pat gali būti aptariamų paramos priemonių gavėja.

79 Kaip operatorė, kurios konkurencinei padėčiai, palyginti su kitais operatoriais, daroma įtaka, ieškovė nurodo kitus televizijos paslaugų teikėjus ir dideles audiovizualinės žiniasklaidos grupes. Be to, ieškovė teigia, kad jos padėčiai įtaka daroma nemokamo televizijos transliavimo ir audiovizualinių teisių bei turinio įsigijimo rinkose.

80 Tačiau reikia konstatuoti, kad ieškovė konkrečiai ir tiksliai neįrodė, kaip jos konkurencinei padėčiai daroma esminė įtaka, visų pirma šiose dviejose rinkose, palyginti su jos konkurentais, televizijos paslaugų teikėjais ir didelėmis audiovizualinės žiniasklaidos grupėmis, kurios naudojasi aptariamomis priemonėmis.

81 Pirma, ieškovė nepateikė įrodymų, kurie leistų daryti išvadą, kad jos konkurencinei padėčiai, palyginti su kitais televizijos paslaugų teikėjais, daroma esminė įtaka tiek, kiek tai susiję su investiciniais įsipareigojimais ir su ginčijamomis CNC paramos priemonėmis.

82 Kiek tai visų pirma susiję su investiciniais įsipareigojimais, reikia konstatuoti, kad, viena vertus, ieškovė nepateikia jokio argumento, kuriame būtų teigiama, jog kitiems televizijos paslaugų teikėjams, kurie gali naudotis šiomis priemonėmis vykdydami galimą gamybos veiklą, taikomos kitokios sąlygos nei nustatytos ieškovei, kad jomis būtų galima pasinaudoti, ir dėl kurių būtų daroma esminė įtaka jos konkurencinei padėčiai.

83 Antra vertus, ieškovė teigia, kad jos išlaidų pagal investicinius įsipareigojimus suma gerokai viršija jos konkurentų, visų pirma *France 2*, *France 3* ir M6, išlaidų sumą ir taip pažeidžiama laisvė skirstyti savo biudžetą ir pasirinkti programas, o tai padėtų jai išsiskirti iš savo konkurentų. Tačiau, kaip teismo posėdyje patvirtino ieškovė, atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą, televizijos paslaugų teikėjams, su kuriais ji konkuruoja, pagal priemones, kurios yra sprendimo dalykas, taip pat buvo taikomi investiciniai įsipareigojimai. Be to, pažymėtina, kad šių įsipareigojimų suma nustatoma kaip atitinkamo televizijos paslaugų teikėjo apyvartos ankstesniais metais procentinis dydis (žr. šio sprendimo 26 punktą). Todėl atsižvelgiant į faktą, kad pagal Prancūzijos teisės aktus investiciniai įsipareigojimai ieškovės nurodytiems konkurentams taikomi tiek, kiek ir jai, nes jų apyvartai taikomas toks pat procentinis dydis, darytina išvada, pritariant Komisijai ir Prancūzijos Respublikai, kad net jei paaiškėtų, jog ieškovės išlaidų suma viršija šių konkurentų išlaidų sumą, šią aplinkybę lemia tik faktas, kad jos apyvarta didesnė nei jų. Todėl ieškovė negali remtis minėta aplinkybe, kad įrodytų turinti ypatingą statusą pagal teismų praktiką, įtvirtintą šio sprendimo 42 punkte minėtame Sprendime *Plaumann prieš Komisiją*. Be to, ieškovė nepateikė jokių įrodymų, kad sprendimo priėmimo dieną dėl to, jog kitiems televizijos paslaugų

teikėjams buvo taikomas specialus procentinis dydis, jos konkurencinei padėčiai buvo daroma esminė įtaka.

84 Trečia vertus, priešingai nei tvirtina ieškovė, dėl fakto, kad investicinių įsipareigojimų suma apskaičiuojama atsižvelgiant į atitinkamo televizijos paslaugų teikėjo apyvartą, o ne į jo programų biudžetą, kaip numatyta Direktyvos 89/552 5 straipsnyje, negalima daryti išvados, kad ieškovės statusas ypatingas. Iš tiesų, iš vienos pusės, ieškovė neįrodė, kaip toks apskaičiavimo būdas lemtų kitokią jos, palyginti su konkurentais, televizijos paslaugų teikėjais, padėtį, be to, ieškovė pabrėžia, kad kiti tokių paslaugų teikėjai galėtų atsidurti panašioje padėtyje kaip ir ji. Iš kitos pusės, nagrinėdamas šį ieškinį Bendrasis Teismas neprivalo išnagrinėti aptariamų Prancūzijos teisės aktų pagal Direktyvą 89/552.

85 Ketvirta vertus, kiek tai susiję su įsipareigojimu bent du trečdalius išlaidų, laikantis investicinių įsipareigojimų audiovizualinių kūrinių gamybos srityje, ir bent tris ketvirtadalius išlaidų, laikantis investicinių įsipareigojimų kinematografijos kūrinių gamybos srityje, skirti nepriklausomos gamybos plėtrai (žr. šio sprendimo 9 punktą), pažymėtina, kad „nepriklausomos gamybos“ apibrėžtis Prancūzijos teisės aktuose visų pirma reiškia, kad gamintojas turi būti nepriklausomas nuo televizijos paslaugų teikėjo, kuris yra atitinkamo kūrinio rėmėjas (sprendimo II dalies 249 punktas), kaip šalys patvirtino posėdyje. Todėl net jei dėl tokio įpareigojimo gali būti, kaip tvirtina ieškovė, apribota galimybė plėtoti savo gamybos veiklą, reikia konstatuoti, kad ji nenurodo, kuo jos padėtis skiriasi nuo kitų televizijos paslaugų teikėjų, su kuriais ji konkuruoja, padėties.

86 Todėl iš viso to, kas išdėstyta pirmiau, matyti, kad ieškovė neįrodė, kiek tai susiję su investiciniais įsipareigojimais, kad jos konkurencinei padėčiai, palyginti su kitų televizijos paslaugų teikėjų padėtimi, buvo padaryta esminė įtaka.

87 Be to, kiek tai susiję su šiame ieškinyje ginčijamomis CNC paramos priemonėmis, ieškovė nepateikia jokių argumentų, kurie parodytų, jog jos padėtis, palyginti su kitais televizijos paslaugų teikėjais, yra ypatinga. Be to, papildomai pažymėtina, kad įpareigojimas gamintojui, norinčiam pasinaudoti šiomis priemonėmis, gauti televizijos paslaugų teikėjo finansavimą ir atitinkama sąlyga, pagal kurią šis gamintojas turi būti nepriklausomas nuo tokį finansavimą teikiančio televizijos paslaugų teikėjo, taikomi vienodai ieškovei ir kitiems televizijos paslaugų teikėjams, o to ieškovė neginčija.

88 Kiek tai susiję su šių CNC paramos priemonių finansavimu, visų pirma televizijos paslaugų teikėjų mokamu aptariamu mokesčiu, posėdyje ir atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą ieškovė patvirtino, kad jos konkurentams, televizijos paslaugų teikėjams, taikomas aptariamas mokestis. Tačiau reikia konstatuoti, kad jis apskaičiuojamas remiantis televizijos paslaugų teikėjų apyvarta ir kad mokėtina suma nustatoma kaip apyvartos procentinis dydis. Todėl negalima laikyti, kad ieškovė išsiskiria iš kitų televizijos paslaugų teikėjų, su kuriais ji konkuruoja.

89 Todėl darytina išvada, kad ieškovė neįrodė, jog jos konkurencinei padėčiai, palyginti su kitais televizijos paslaugų teikėjais, buvo padaryta esminė įtaka, kiek tai susiję su ginčijamomis CNC paramos priemonėmis.

90 Antra, dėl ieškovės tvirtinimo, kad jos konkurencinei padėčiai, palyginti su didelėmis audiovizualinės žiniasklaidos grupėmis, daroma įtaka, pažymėtina, kad ieškovė tiksliai neapibrėžia šių grupių ir ji pakankamai tiksliai nenurodo, koks jos ir šių grupių konkurencijos santykis.

91 Tačiau reikia priminti, kad ieškovės konkurencinė padėtis nagrinėtina atsižvelgiant į aptariamų priemonių gavėjų padėtį. Iš to darytina išvada, kad ieškovės nurodytos didelės audiovizualinės žiniasklaidos grupės privalo bent jau vykdyti veiklą kūrinių gamybos srityje. Be to, kadangi šios grupės taip pat užsiima televizijos transliavimu, reikia konstatuoti, kad ieškovė visiškai nepatikslina, kuo jų padėtis skiriasi nuo šio sprendimo 81–89 punktuose nagrinėtos gamybos veiklą vykdančių televizijos paslaugų teikėjų padėties.

92 Šiomis aplinkybėmis reikia pripažinti, kad ieškovės tvirtinimas, jog jos konkurencinei padėčiai, palyginti su didelėmis audiovizualinės žiniasklaidos grupėmis, daroma įtaka, nėra pakankamai išsamus ir pagrįstas, kad būtų galima konstatuoti, jog yra konkreti sąsaja su ieškove. Šiuo klausimu reikia priminti, kad Bendrasis Teismas neprivalo spėlioti, kokie yra tikslūs faktiniai bei teisiniai argumentai ir vertinimai, kuriais gali būti grindžiami ieškinio reikalavimai (2008 m. gegužės 19 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *TF1 prieš Komisiją*, T-144/04, Rink. p. II-761, 57 punktas).

93 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad ieškovė teisės požiūriu pakankamai neįrodė, jog jos konkurencinei padėčiai padaryta esminė įtaka, ir kad negalima laikyti, jog sprendimas konkrečiai su ja susijęs. Todėl ji neturi teisės pareikšti ieškinio.

94 Šios išvados nepaneigia ieškovės argumentas, grindžiamas tuo, jog jei šis ieškinys būtų pripažintas nepriimtinu, ji neturėtų jokios galimybės ginčyti sprendimo. Iš tiesų pakanka priminti, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką ieškinio dėl panaikinimo priimtinumo sąlygų neturėtų būti nepaisoma dėl to, kaip ieškovas aiškina teisę į veiksmingą teisminę apsaugą. Kiek tai konkrečiai susiję su šio ieškinio sritimi, pažymėtina, kad Teisingumo Teismas jau turėjo progą patikslinti, jog privatus asmuo, su kuriuo Komisijos sprendimas valstybės pagalbos srityje nėra tiesiogiai ir konkrečiai susijęs ir kurio interesų valstybės priemonė, dėl kurios priimtas šis sprendimas, negali paveikti, negali remtis teise į veiksmingą teisminę apsaugą dėl šio sprendimo (žr. 2007 m. lapkričio 22 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Sniace prieš Komisiją*, C-260/05 P, Rink. p. I-10005, 64 ir 65 punktus ir juose nurodytą teismų praktiką). Tačiau iš nurodytų aplinkybių matyti, kad šioje byloje trūksta būtent vienos iš šių dviejų sąlygų, nes ieškovė neįrodė, kad sprendimas buvo konkrečiai su ja susijęs. Iš to darytina išvada, kad ieškovės tvirtinimas, jog, pripažinus šį ieškinį nepriimtinu, būtų pažeista jos teisė į veiksmingą teisminę gynybą, yra nepagrįstas.

95 Iš visų išdėstytų argumentų darytina išvada, kad šis ieškinys turi būti atmestas kaip nepriimtinas.

**Dėl bylinėjimosi išlaidų**

96 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovė bylą pralaimėjo, ji turi padengti savo ir Komisijos išlaidas pagal šios reikalavimus.

97 Be to, pagal to paties reglamento 87 straipsnio 4 dalį į bylą įstojusios valstybės narės pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Todėl Prancūzijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (penktoji kolegija)

nusprendžia:

**1. Atmesti ieškinį kaip nepriimtiną.**

**2. *Télévision française 1 SA* (TF1) padengia savo ir Komisijos bylinėjimosi išlaidas.**

**3. Prancūzijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Vilaras Prek Ciucă

Paskelbta 2010 m. rugsėjo 13 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.